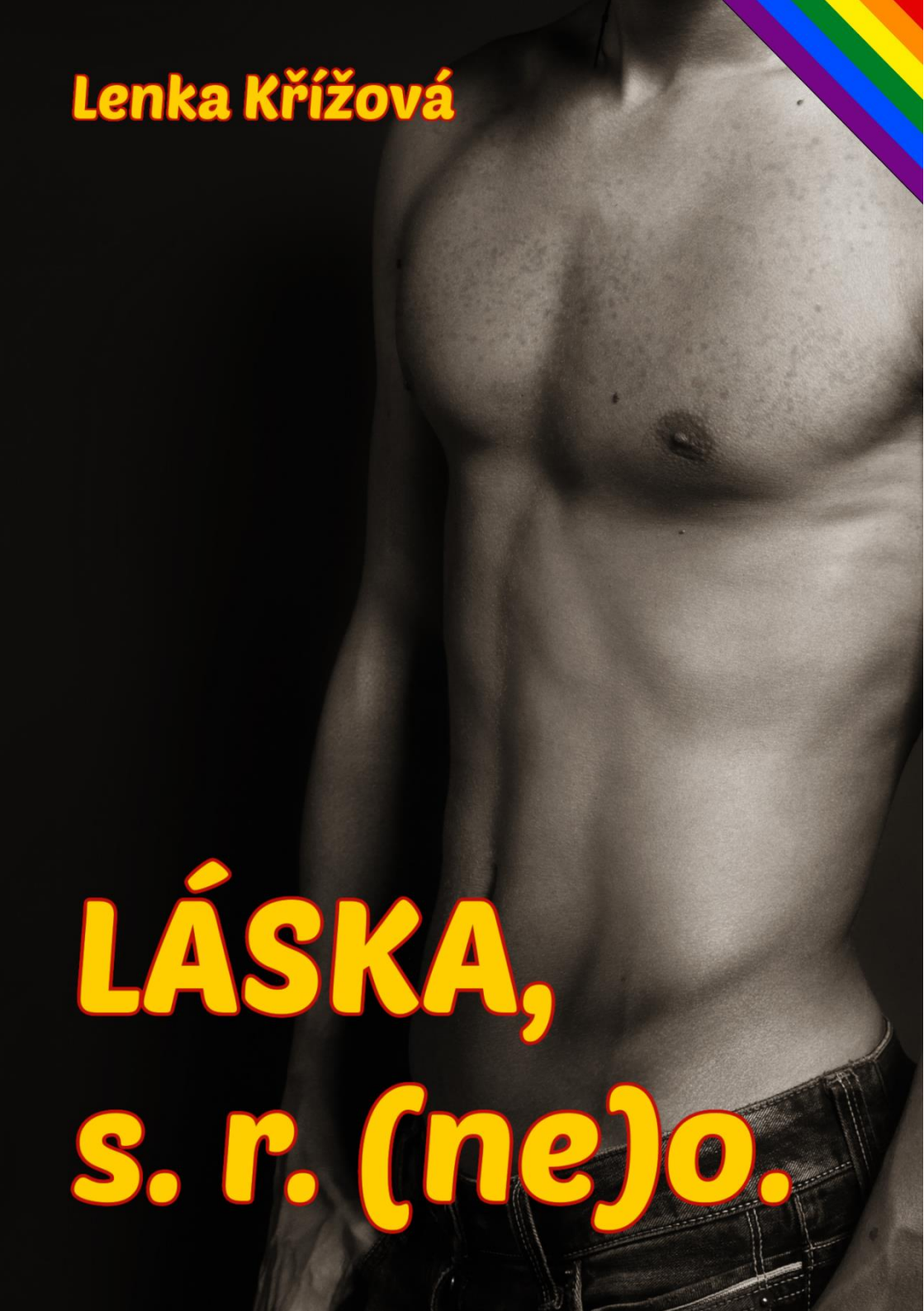

Lenka Křížová

**LÁSKA,
s. r. (ne)o.**

David si už od puberty připadal jako mimozemšťan.
Zatímco jeho spolužáci byli pod nadvládou hormonů a dychtili
po nových zkušenostech, on sám ve svých dvaceti letech ještě
nepocítil sexuální zájem o jinou osobu.
Dokud nepotkal Olivera...
To, co cítí, je pro něj úplně nové a rozhodně se toho nehodlá vzdát...
Oliver ale nevydrží s nikým déle, jak několik týdnů, a navíc je pro
něj David zakázané ovoce, takže mu odolává.
Jenže staré přísloví říká, že takové ovoce chutná nejlépe a David je
odhodlaný toho využít a přesvědčit Olivera o tom, že stojí za to
pro něj riskovat...
A otevřít svoje srdce...

Lenka Křížová
LÁSKA s.r.(ne)o.

© autor Lenka Křížová, 2024

© foto shutterstock.com, 2024

© ilustrace @ maxgray_art

Grafické zpracování: IRIS knihy, s.r.o.

Vydalo nakladatelství IRIS knihy, s.r.o.

Štefánikova 1981, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

v roce 2025 jako svou 10. publikaci.

1.vydání

ISBN 978-80-11-05456-4

K₈

Lenka Křížová

LÁSKA s. r. (ne)o.

MM romance

Typické poděkování

Chci poděkovat ilustrátorce skryté za @maxgray_art za její nádherné kresby, které navíc zvládla v naprosto šibeničním termínu. Její práce mě naprosto uchvátila.

Pak děkuju Lassair, která mi četla každou novou část prakticky pod rukou, poskytla mi zpětnou vazbu, poradila, když jsem si nedokázala utřídit myšlenky a povzbuzovala mě v dalším psaní.

A hlavně chci poděkovat vám všem za čekání. Knížka je skoro dvojnásobně delší, než je na mě obvyklé, a to je možná důvod, proč jsem s ní měla rok zpoždění oproti plánu. Víím, že se ozvaly hlasy, že je škoda, že předchozí díla nemají víc stránek, ale stejně tak věřím, že se nejspíš teď ozvou hlasy, které tenhle výtvor budou považovat za příliš rozvláčný 😊 Ale nezvykejte si na to, lidi! Námět na další knihu určitě není tak obsáhlý, takže se vrátím ke svému šedesátitisícovému standardu.

Netypické poděkování

Chci opět poděkovat Lassair. Jen tentokrát za to, že mě často odváděla od psaní k hraní jednoho online RPG. Mnohé situace a interakce, které při tom různé naše postavy zažily se odráží v knize a já jsem ráda, že mě inspirovala.

Je možné, že z toho našeho hraní vznikne příběh, který by mohl jednou vyjít jako e-kniha, protože i v tom virtuálním prostoru odehráváme MM romanci 😊

Tak se těšte!

www a e-shop: www.gayromance.cz

FB: www.facebook.com/gayromance.cz

Instagram: [@gayromance.cz](https://www.instagram.com/gayromance.cz)

Instagram: [@maxagray_art](https://www.instagram.com/maxagray_art)

www: maxgray.carrd.co

Kapitola 1

OLIVER

„Tak zítra se konečně setkám s tím tvým přítelem?“ zeptám se, jen co vejdu do kuchyně.

Máma se na mě místo odpovědi zamračí. „Slušnost je aspoň pozdravit, když přijdeš domů.“

Zamumlám si pod vousy skoro neslyšitelné *ach jo* a nahlas řeknu: „Dobré vodpolodne vynšuju, maminko. Jaký jste měla den?“

Máma jen s povzdechem zavrtí hlavou. „Proč musíš všechno hnát do extrému?“

Usměju se, a ještě ji popíchnu. „Slušnost je odpovědět na otázku, maminko. Ptal jsem se, jaký jste měla den.“

Mávne rukou na znamení rezignace a přejde k jinému tématu. „Dáš si kafe?“

Rozhodnu se pominout fakt, že mi pořád neodpověděla. „Jo, díky.“

Zapne varnou konvici a já si připravím hrnek. Dám do něj dvě lžičky kafe a čtyři lžičky cukru, postavím ho na kuchyňskou linku, a pak se posadím ke stolu.

„Jak bylo v práci?“ zeptá se máma, když si vedle mého postaví vlastní šálek, a pak zamíchá něco na pánvi.

Vždycky, když zazní tahle otázka, zavrtím nad ní hlavou.

Co vzrušujícího by se asi tak mohlo udát v kanceláři na úřadě?

„Pracovně,“ použiju standardní odpověď a vrátím se k úplně původní otázce. „Tak v kolik se máme zítra setkat s tím tvým?“

„Jmenuje se Boris,“ upozorní mě celkem zbytečně. Jsou spolu už skoro rok, takže jeho jméno znám, ale ještě jsme se nepotkali, ani jeden nechtěl seznamovat děti, dokud si nebudou jistí, že to má budoucnost. Nebo alespoň jistější.

„Já vím.“ Dojdu si pro kafe, co mi zalila, posadím se zpátky a doufám, že napotřetí budu mít štěstí a dozvím se odpověď. „Tak kdy se zítra sejdem s Borisem?“

„Noo...“ protáhne váhavě. „Pokud jde o zítřek...“

Chci si zamíchat kafe, ale zastavím se v půlce pohybu, protože její tón se mi nelíbí.

„Setkáme se zítra, že jo?“ ujišťuju se, protože tohle její váhání jsem v posledních týdnech zažil už několikrát.

„Nevím, jestli-“

„Nechceš mi doufám říct,“ skočím jí do řeči a snažím se, aby můj hlas zněl klidně, „že se to zase přesouvá? To už by bylo potřetí. Chce mě ten chlap vůbec poznat?!“

Máma se na mě podívá. „Samozřejmě, že tě chce poznat. Jen...“

„Jen co?“ rozhodím ruce, abych dodal svým slovům důraz. „Zrušil jsem už potřetí svoje víkendový plány, abychom se mohli všichni sejít. Vždyť se k nám za pár týdnů mají stěhovat.“

„Já vím,“ řekne a posadí se naproti mně.

Opatrně upiju a pozoruju ji přes okraj hrnku. Čekám, co bude dál, ale ona nepokračuje.

„Takže?“ pobídnu ji, chci se konečně dozvědět nějakou informaci.

Uhne pohledem, a najednou pro ni není nic důležitější než míchat lžičkou svoje kafe.

„Jde o to...“ odmlčí se a já začínám být docela naštvaný.

„O co?“ zopakuju a vyčkávavě se na ni dívám, ale ona nezvedne zrak z desky stolu. Povzdechnu si. „Jestli to setkání zítra není, měla jsi mi to říct dřív. Mohl jsem odjet na víkend pryč.“

„Každý víkend jsi pryč. To nemůžeš jeden zůstat doma?“

„Tenhle bude třetí za poslední měsíc a půl, kdy jsem doma,“ řeknu a do hlasu mi prosákne zlost.

Touhle dobou jsem mohl být někde úplně jinde a místo toho zase tvrdnu tady... navíc úplně zbytečně, jak to vypadá.

„Aby ses z toho nezbláznil,“ odsekne. „Stejně není zdravý spát venku, když je taková zima.“

Pořád stejná písnička. Trampuju už deset let a deset let probíráme pořád to samé.

„Když je zima, spím ve stanu,“ zopakuju jako tolikrát předtím, když jsme se na tohle téma bavili.

„Vím, jak vypadají dnešní stany. Neříkej mi, že tě nějakej slabej šusták ochrání před mrazem.“

Zase si povzdechnu.

„Mám spacák do mínus pětadvaceti, což je víc než dost. Kdy jsi naposledy zažila takovej mráz? A navíc,“ samolibě se na ni usměju, „obvykle nebývám sám, mám se s kým zahřát.“

Máma sevře rty do přísné linky. Nemá moc ráda, když mluvím o svých dobrodružstvích, a já se o nich zmiňuju jen tehdy, když mi začne vyčítat moje výlety. Vím, že ji tím bezpečně umlčím.

Napadne mě možné vysvětlení jejího chování. „Vy jste se pohádali?“

„Ne.“ Ohromeně se na mě podívá. „Proč tě to napadlo?“

„Protože se chováš divně,“ odpovím jednoduše, ale ona zase uhne pohledem a nic neříká.

A jsme tam, kde jsme začali. Proč kolem toho tak tancuje? Ať prostě řekne, o co jde, a máme to za sebou, ne?

„Nebo má Boris problém s tím, že jsem buzerant?“ napadne mě další možné vysvětlení.

Máma se zamračí.

Vím, že tohle slovo nemá ráda, je to podle ní nadávka. A ano, je to hanlivý, ale když přijmeme nadávku za svou, už nás neurazí. Navíc já jsem homosexuál, tak to říkat můžu.

„Nemá s tím problém, o tom jsme už mluvili. Je to dobrej chlap.“

Spousta lidí s tím nemá problém, dokud se nejedná o někoho blízkyho. Moje máma toho byla jasným důkazem.

Pokrčím rameny. „To nemůžu posoudit, když jsem ho ještě nepotkal. Rád bych si udělal vlastní názor, ale moc tomu nepomůže, že už potřetí.“

„Víš, že má Boris syna?“ přeruší mě tentokrát ona a konečně se na mě podívá.

Pohled jí vracím poněkud zmateně, protože nechápu, proč se na to ptá. Je to věc, kterou samozřejmě vím, bude se sem stěhovat taky.

„Ano, jednou nebo dvakrát ses o tom zmínila,“ odpovím se slyšitelnou dávkou ironie.

Upřeně mě pozoruje a já mám pocit, že se mi snaží očima něco říct, ale na tohle jsem nikdy nebyl.

„Má snad se mnou on nějaký problém?“ Když hned neodpoví, nadzvednu tázavě obočí. „Protože jestli jo, je to jeho problém. On se stěhuje sem a musí se přizpůsobit nám.“

Máma se na mě zase zamračí. Podle ní bychom se jim oběma měli maximálně přizpůsobit, aby se tu cítili jako doma.

Ale já se tu chci taky cítit jako doma.

„O co jde?“ Mám pocit, že poslední čtvrt hodiny nic nedává smysl. „I kdyby měl nějaký problém, říkála jsi, že je přes týden na intru. A já jezdím na víkendy pryč. Když na to přijde, nemusíme se vůbec vidět.“

„To by bylo nejlepší,“ zamumlá a přiloží si hrnek ke rtům.

Chvilku na ni zírám, a pak s hlasitým bouchnutím postavím hrneček na stůl. Kafe vyšpláchne a hnědá tekutina se vpíjí do zeleného ubrusu.

„Jak tohle myslíš?!“

„Chci, abys mi slíbil jednu věc,“ řekne vážně.

Jen rozhodím ruce v němé otázce.

„Slib mi, že ho necháš na pokoji.“

Jsem v takovém šoku z jejích slov, že mi ohromením spadne brada.

„Slib to,“ řekne naléhavě.

Nevěřícně se uchechtnu a zavrtím hlavou. „Jestli je na kluky, neznamená to, že-“

„Prostě mi to slib,“ zopakuje ostřeji.

Nechápu, proč tak přehnaná reakce.

„Mami,“ oslovím ji tiše a klidně, „já nemám nouzi o chlapy. Nemusíš mít strach, že bych sváděl nějakýho kluka, který před chvilkou skončil základku. Vždyť bude jako můj brácha.“

„Dobře,“ souhlasí a tvrdě přikývne. „Tak mi to slib.“

Fajn. Když je to pro ni tak důležitý...

Zvednu ruku se třemi vztyčenými prsty; do skautu jsem chodil spoustu let.

„Přisahám, že se toho kluka ani nedotknu. Stačí?“ Když hned neodpoví, zvednu i druhou ruku a kousavě se zeptám: „Mám přísahat obouruč?“

„To je dobrý.“ Podívá se mi do očí. „Já ti věřím.“

Pohrdavě si odfrknu.

„Důvěra vypadá jinak,“ pronesu sarkasticky a zvednu se od stolu.

„Za chvíli bude večere,“ upozorní mě teď už úplně normálním hlasem.

„Přešla mě chuť,“ řeknu ledově a odejdu, aniž bych se na ni podíval.

V pokoji se natáhnou na postel a založím si ruce pod hlavu, ale dlouho tak nevydržím, celý se třesu vztekem... a zklamáním.

Celá ta scéna mě dost znechutila. Nechápu, proč na mě máma tak tlačila. Ano, vedu trochu nevázaný život, užívám si, ale určitě neskáču z postele do postele. A rozhodně nesvádím školáky k neřestem. I já mám hranice, které nepřekročím. A není to tak, že by se mi mladí kluci nelíbili, ale ti nezkušení mívají tendence zamilovat se do prvního milence, a to je komplikace, které se vyhýbám. Nestojí to za to. Není to tak, že bych si o sobě myslel, že jsem neodolatelný a každý mi hned podlehně, jen nejsem typ *ošustit a opustit*. I když se nechci dlouhodobě vázat, rád se sejdu víckrát, pokud si s chlapem sednu, rád zůstanu ráno na snídání a nikdy se nescházím s více chlapy souběžně. A nikomu nenamlouvám, že je v tom láska.

Myslel jsem, že tohle máma chápe, ale očividně jsem až do dneška nevěděl, co si o mně doopravdy myslí. Evidentně mě má za zvrhlíka, který ojede všechno, co má dvě nohy a péro. A to zjištění mě nějak bolí. Trvalo mi, než jsem si zařídil život tak, aby mi vyhovoval, a to, že mě vůbec nepochopila, je po dlouhé době něco, co řálo do živého.

No... alespoň jsem nezůstal doma zbytečně, a to setkání zítra bude.

I když jsem se pořád nedověděl v kolik.

* * *

Druhý den před dvanáctou vylezu z pokoje a v předsíni si zavazuju boty, když se přidá máma.

„Tohle si chceš vzít na sebe? Je to první setkání, měl ses obléknout slušně, abys udělal dobrý dojem.“

Potlačím povzdech. Vím, co v jejich představách znamená slušně se obléknout.

„Jsem snad oblečený neslušně?“ zeptám se, když se narovná a prohlédnu si svoje oblečení.

Přejede nesouhlasným pohledem pohodlné kapsáče a mikinu s kapucí. „Proč sis nevzal sako a kravatu?“

„Protože v tom chodím v práci celý týden, o víkendu chci mít pohodlí.“

„Při téhle příležitosti jsi mohl udělat výjimku.“

„Pokud vím, mám se setkat s tvým přítelem a jeho synem,“ poznamenám a strkám ruce do rukávů bundy. „Ne s anglickou královnou.“

To přirovnání jsem použil schválně, protože máma je načesaná, namalovaná a nastrojená. Chybí jí jen tiára ve vlasech a může jít klidně na ples.

Nevím, na koho chce udělat dojem. Její přítel ji už viděl nenalíčenou a v županu a jeho synovi na tom určitě nijak nezáleží. Třeba mně je úplně jedno, co bude mít Boris na sobě.

„Je to oficiální první setkání, mohl ses předvést v lepším světle.“

Ano, hlavně se předvést. Zním svou mámu i všechny její názory, se kterými nesouhlasím. Obvykle na takové věci nereaguju, ale po včerejšku mě to stojí víc úsilí než kdykoli předtím, takže v duchu počítám do pěti, než odpovím.

„Tohle jsem já. Nebudu předstírat někoho jiného,“ řeknu jednoduše a odejdu k autu.

Může být ráda, že jsem oblečený takhle. Kdybych to měl být úplně já, mám maskáčový kalhoty a bundu. To nosím téměř každý víkend a cítím se v tom nejlíp.

Zaparkuju v centru, a zatímco štrachám v přihrádce a hledám parkovací hodiny, máma vystoupí. Jakmile zamknu auto, rozhlédnu se a uvidím ji, jak míří na druhou stranu náměstí, kde před restaurací postává nějaký muž. Tipuji, že je to Boris, a tak využiju příležitosti a prohlédnu si ho, zatímco se k nim blížím.

Je to docela obyčejný sympatický chlap s vlasy na ježka, vysoký asi jako já. Vidím, jak ji obejmě, políbí na tvář a něco jí říká, a podle toho, jak se máma potěšeně usměje, odhaduju, že jí složil kompliment.

„Borisi, to je můj syn Oliver,“ představí mě, jakmile k nim přijdu. „Olivere, tohle je Boris.“

Stisknu nabízenou ruku. „Těší mě.“

Dokonce je o pár centimetrů vyšší než já... a to už je co říct.

„Jsem rád, že se s tebou konečně setkávám. Helena minule říkala, jak moc tě mrzí, že jsi to musel podruhé zrušit.“

Na chvíli ztuhnu, když mi dojde smysl jeho věty, ale hned se ovládnou.

„Ano, to mě opravdu moc mrzí.“ Na mámu se ani nepodívám.

Takže to ona to vždycky zrušila a řekla, že ten druhý nemá čas. Ale proč? Kvůli jeho synovi? V duchu skřípu zuby a vrtím hlavou. Kdybych nebyl našťvaný, bavil bych se tím, jak ji Boris prozradil hned druhou větou.

Borisův hlas mě vrátí do přítomnosti.

„Hlavní je, že jsme se konečně sešli,“ řekne a usměje se. „Už jsem se bál, že se potkáme, až se budeme stěhovat, to by bylo hodně zvláštní.“

„Kde je tvůj syn? David, že?“ zeptám se schválně a potěší mě, když koutkem oka zaznamenám, jak sebou máma trhla. Nemám s tím klukem nic v plánu, ale za ten včerejšek a za ta zrušená setkání, která svedla na mě, si zaslouží nějaký trest.

„Někde se tady toulá a fotí. Říkal, že je krásný světlo...“ Rozhlédne se kolem dokola. „Radši mu zavolám.“

Vytáhne z kapsy saka mobil, a když o pár kroků poodejde, máma mě chytí za loket.

„Proč ses na něj ptal?“

Odpovím úplně klidně. „Protože jsme se měli sejít čtyři a byli jsme jen tři. Tak proto.“

„Ne-“

„Půjďme si sednout dovnitř.“ Otočí se k nám Boris a ukáže k restauraci. „David dorazí za chvíli.“

Máma souhlasí, a než se chopí nabízené ruky, podívá se na mě a polohlasem mě upozorní: „Nezapomeň, co jsi mi slíbil.“

Protočím oči.

Na to se opravdu zapomenout nedá.

Jakmile se posadíme ke stolu, přijde servírka a podá nám jídelní lístky.

„Ještě čekáme jednoho hosta,“ informuje ji Boris.

„Dobře. Můžu vám mezitím nabídnout něco k pití?“

Máma si objedná dvě deci bílého vína a Boris nealkoholické pivo. Servírka se podívá na mě.

„Taky jedno nealko,“ řeknu, a když odejde, zadívám se na protější stranu stolu. „Čím se vlastně živíš, Borisi?“

„Jsem bankéř... teda firemní bankéř.“

„Jaký je v tom rozdíl?“ vyzvídám, když už to takhle upřesnil.

„Mám na starosti konkrétní klienty a všechno, co se týká jejich podnikových financí. Musím dávat pozor na varovný signály a v případě potřeby navrhnout preventivní opatření. Starám se, abychom měli dobré obchodní vztahy, aby využívali naše produkty a měli zisk.“

Přiznávám, že to na mě udělalo dojem. „To je dost velká zodpovědnost.“

„To ano,“ potvrdí s úsměvem, „ale už v tom pracuju téměř dvacet let, takže mám nějaké zkušenosti.“

„Tak to jo.“ Je na čase změnit téma. „Jak dlouho jsi rozvedený?“

Proč si máma významně odkašlala, pochopím hned, jak promluví.

„Jsem vdovec. Už pět let.“

Mám obrovskou chuť ji zaškrtit.

Asi si myslíte, že za tu dobu, co jsou spolu, bych tyhle základní informace měl vědět, ale já se mámy nevyptávám na podrobnosti o jejím soukromí a má to jednoduchý důvod. Od doby, kdy ví, že jsem na chlapy, se taky nezajímá, s kým se scházím. Nikdy se mě na nikoho podrobněji neptá, a i když bych si rád myslel, že je to proto, že respektuje moje soukromí, důvod je jiný. A tak taky „ctím“ její osobní prostor... a pak vznikají takovéhle situace.

„Omlouvám se. Máma říkala, že jsi už nějakou dobu sám, tak jsem předpokládal ten běžnější důvod.“

„To je dobrý,“ odbyde to Boris.

„Pro tvého syna to muselo být dost těžký, přijít o mámu v tak citlivém věku,“ poznamenám a vzápětí sebou cuknu, když ucítím, jak mě moje máma pod stolem kopla. A jen se víc naštvu.

Ona mě vážně koplá! Sice nevím, jak ten kluk vypadá, ale jestli v tom bude pokračovat a chovat se jako bych něco udělal nebo to měl v úmyslu, už z principu ho přetáhnu, aby k tomu měla opravdu důvod.

„Myslím, že pro každého je těžké, když mu zemře rodič.“ Boris se podívá na mou mámu, natáhne ruku přes stůl a povzbudivě jí stiskne prsty; babička zemřela chvílku předtím, než se seznámili. „Děti to přece jen nesou hůř, ale s Davidem jsme to zvládli... Nic jiného nám nezbývalo,“ dodá s odevzdaným úsměvem.

Lehce truchlivou atmosféru přeruší servírka, když přistoupí k našemu stolu, přidá k těm předchozím ještě jeden jídelní lístek vázaný v koženkových deskách, a potom před každého z nás položí objednané pití.

Jakmile odejde, natáhnu se pro jídelniček.

„Ještě nejsme všichni,“ upozorní mě máma.

Než na to stihnu nějak zareagovat, předběhne mě Boris.

„Měla by ses taky podívat, Helo,“ prohlásí s úsměvem, jeden mi podá a další nabídne jí. „Už vím, jak dlouho ti trvá, než si vybereš.“

Ty slova mi vzal přímo z pusy.

Když vidím, jak máma se zdráháním bere do ruky desky, s chutí si přisadím. „Přesně tak. Když budeme čekat na Davida, budeme pak všichni tři muset čekat na tebe.“

Otevřu jídelniček a zadívám se na první stránku, když se ozve: „S čím že na mě budete čekat?“

Zvednu hlavu po hlase a úsměv mi ztuhne na rtech.

Vypadá jako panenka.

A hned následuje další myšlenka.

Nemusela ze mě mámit žádný slib. Tohohle kluka se nikdy nedotknu.

* * *

„Olivere, to je můj syn David. Davide, Oliver,“ představí nás Boris, a tak se vzpomínám, protože je mi jasný, že máma mě sleduje jako ostříž. Uchopím nabízenou ruku - *je tak malá* - a potřesu s ní.

„Čau.“

„Rád tě poznávám,“ řekne David, pustí mou dlaň a zkoumavě se na mě dívá. „Oliver,“ zopakuje moje jméno. „Hm... ještě uvidíme.“

Nevím, jak to myslel a určitě je to na mně vidět, protože Boris mi to vzápětí vysvětlí.

„David se zabývá jmény.“

Dobře, pokusil se mi to vysvětlit, ale pořád nevím, co ta poznámka měla znamenat.

David se na mě usměje.

„Zajímá mě, jestli se jméno hodí k osobnosti,“ upřesní, zavěsí brašnu s foťákem na židli a začne se svlékat.

„A jak to poznáš?“ zeptám se a ani se nesnažím potlačit skepsi v hlase.

David přehodí bundu přes opěradlo tak, aby zakrývala fotoaparát a posadí se. A já mám neodolatelnou chuť podívat se pod stůl, jestli nohama dosáhne na zem. Může mít maximálně 160 cm, asi ani to ne, je celý takový malý a útlý.

Je to ještě mládě. Nechápu, jak si máma mohla myslet, že bych tohohle chlapečka sváděl.

„Podle významu jména,“ ozve se naproti mně a já chvíli přemýšlím, o čem že to vlastně mluví.

Jméno, osobnost, význam... jasně.

„A hodí se ke mně moje jméno?“ zeptám se tentokrát zvědavě.

David našpulí pusku a zavrtí hlavou, až se mu stovky drobných hnědých kudrlinek rozkývou sem a tam. „To ještě nevím.“

„A jak to zjistíš?“

„Možná časem?“ nadhodí a usměje se.

Máma nám do toho skočí. „Co že ses tátovi tak ztratil?“

„Nechal jsem se unést. Na to, že je začátek března, je dneska krásně.“ Podívá se na Borise. „Podáš mi jídelní lístek, prosím tě, mám hrozný hlad.“

Znovu se zadívám do nabídky jídel a snažím se rozhodnout, na co mám chuť. Chvilku potom mě vyruší příchod naší obsluhy.

„Ještě bohužel nemáme vybráno,“ řekne máma, aniž by zvedla oči od stránek.

„V pořádku.“ Servírka se podívá na Davida. „Dáte si něco k pití?“

„Vodku s džusem.“

Holka se zarazí a já taky.

Alkohol? To chce machrovat? Udělat dojem?

„A můžete mi ukázat-“

David sáhne do zadní kapsy a podá jí svou občanku dřív než stačí doříct větu.

Holka si ji chvíli prohlíží, v duchu počítá, a pak mu ji vrátí. „Omlouvám se, vypadáte o hodně mladší.“

„To je v pořádku,“ ujistí ji s širokým úsměvem. „Nejste první ani poslední. Já jsem zvyklej.“

Kolik mu je, sakra?

„Tohle se mi stává už dva roky,“ odpoví na mou nevyslovenou otázku, když holka odejde a on si uklidí doklad zpátky do kapsy. „Asi jsem byl jedinej na škole, kdo se nikdy nepokusil objednat si alkohol předtím, než byl plnoletej. Nemělo by to smysl.“ Usměje se a mrkne na mě. „Ale to ty asi neznáš, co?“

Mám najednou sucho v krku, takže se napiju piva. Získám tím pár vteřin, abych se vzpamatoval, a pak přiznám: „Já jsem si mohl objednat už v patnácti a nikdo by mě nekontroloval.“

„To jsem si myslel,“ poznamená s úsměvem, a potom sklopí oči k jídelnímu lístku, takže následuju jeho příkladu a znovu se začtu. Jakmile se rozhodnu, co si dám, zaklapnu ho a položím na stůl. Boris mě následuje a David chvilku po něm.

„Máte vybráno?“ zeptá se servírka a máma v tu ránu začne zběsile otáčet jednotlivé listy.

Stejně nakonec skončí u nějakýho dietně připravenýho masa a salátu jako obvykle.

Objednám si DeluxeBurger s hranolkama a Boris guláš s osmi knedlíkama. Holka se s tázavým pohledem podívá na Davida.

„Já si dám ten XXL steak, dvojitý americký brambory, tatarku a místo oblohy zeleninu dušenou na másle.“

Zírám na něj s otevřenou pusou.

To myslí vážně? Vždyť to bych nesnědl ani já... a on je poloviční.

Servírka si všechno zapíše, a potom ho informuje: „Co případně nesníte, Vám můžeme zabalit s sebou domů.“

„To nebude potřeba,“ prohlásí David.

A Boris jako ozvěna zamumlá: „To nehrozí.“

Holka se obrátí k mámě, která Davidovu objednávku vůbec nezaznamenala. Poznamená si pro ni lososa s citrónovým přelivem a míchaný salát, a pak odejde.

„Co je?“ zeptá se David s úsměvem, a mně dojde, že mám pořád otevřenou pusku, tak ji sklapnu.

„Opravdu to všechno sníš? Ten steak má snad půl kila.“

„Tolik zase ne a já mám rychlejší metabolismus,“ odpovím s úsměvem, a pak se sehne a vytáhne fotoaparát. „Chceš vidět, co jsem dneska nafotil?“

* * *

Nikdy jsem nebyl velký příznivec fotografování. Kdysi jsem zkoušel zachytit výhledy, přírodu nebo lidi, co jsem na trampech potkal, ale nikdy to potom nevypadalo tak, jak jsem si to pamatoval. Krásný výhled z rozhledny nebyl pestrý, ale jednotvárný. Obloha nebyla nikdy správně modrá a tráva tak zelená jako ve skutečnosti. A lidi? Na co mít obrázek, jak sedíme okolo stolu v hospodě? Přišlo mi to zbytečný. Já si svoje fotky nosím v hlavě. Říká se jim vzpomínky. Už dlouho to tak cítím a svým názorem se netajím ani před Davidem.

Ale jeho snímky jsou jiné. Ne všechny samozřejmě. Některý jsou úplně obyčejný, ale to uznal i on. Rychle je překlíkal s poznámkou: „Digitální foťáky nám umožnily dělat stovky fotek, který nakonec stejně smažeme, protože nejsou ničím zajímavý. Dřív si fotograf dobře rozmyslel, než zmáčkl spoušť.“

Ale u některých to dokázal. Dneska krásně svítí slunce a on dokázal zachytit jarní žluté světlo, ve kterém i ty holé okrasné stromy na náměstí vypadaly, jako by oživaly po zimním spánku. Přišlo mi, že jsem se venku nedíval pořádně, protože tohle jsem neviděl, když jsme s mámou přijeli. I když je pravda, že jsem byl trochu naštvaný, tak možná to bylo tím.

„Některý jsou opravdu krásný,“ řeknu, když uklízí fotoaparát do brašny. Vyhrabu z hloubky nějaké své chabé domněnky ohledně focení. „A to světlo... Použil jsi nějaký filtr?“

Znechuceně se na mě zamračí, jako bych se zeptal, jestli použil krev náctiletých panen.

„Neříkej to slovo,“ varuje mě.

„Jaký? Filtry?“

Tentokrát se zatváří, jako bych přejel nehty po tabuli.

„Jo, přesně tohle. Už ho neříkej a hlavně...“ Zvedne prst a namíří ho na mě. „Nikdy se na tohle neptej žádnýho skutečného fotografa.“

„Proč?“ Kupodivu mě to opravdu zajímá a neptám se jen proto, abych ho popíchnul; je docela zábavný vidět, jak se ten zdánlivý koloušek rozohňuje.

„Žádný opravdový fotograf nepoužívá filtry. Když to uděláš, v podstatě tím fotku... zabetonuješ. Už s ní pak nic neuděláš, nemůžeš ji dál upravovat. Nebo rozhodně ne nijak výrazně. Ale když ji necháš syrovou tak, jak jsi ji vyfotil, máš možnost hrát si s kontrastem a stíny a intenzitou a teplotou barev.“ Jeho hlas je plný nadšeného zájmu a oči se mu třpytí. „Když víš, co dělat, dosáhneš mnohem kvalitnějšího výsledku než s nějakým hloupým filtrem.“

Přikývnu a pousměju se. „Pak očividně víš, co dělat. I bez úpravy.“

„Dnešní světlo tomu hodně pomohlo, ale dík. Jeden nebo dva snímky se opravdu povedly. Až si s nima pohraju, budou skvělé.“

„Je to tvůj koníček nebo...“ Nechám větu nedokončenou.

„Hobby i budoucí povolání, alespoň doufám. Studuju to už čtyři roky, tak bych nerad skončil někde v továrně. Letos maturuju.“

Několikrát zamrkám, když mi jeho poslední slova připomenou, kolik je mu let. Když se na něj dívám, zapomínám na to.

„Tak to už máš za pár. Co potom?“

„To kdybych věděl,“ usklíbne se a pokrčí rameny. „Budu shánět práci.“

„A co bys chtěl dělat? Fotit pro noviny nebo si otevřít fotoateliér nebo...“ Snažím se najít ještě nějaké jiné možnosti. „Budeš módní fotograf anebo přímo umělec jako třeba Robert Vano?“

David se zatváří překvapeně a zároveň uznale.

Ano, vím, kdo je Robert Vano. Fotí mimo jiné mužský akty, takže mi není neznámý. V jeho případě mám fotografie opravdu rád.

„Rád bych byl takhle slavný, ale jsem realista. Stojí to spoustu úsilí a potřebuješ notnou dávku štěstí. A podaří se to jednomu-“

Zarazí se, protože nám přinesou jídlo.

„Díkybohu. Už mám hroznej hlad.“

S chutí se pustím do burgeru, a přitom se dívám, jak v Davidovi mizí jeho obrovská porce. Několikrát nad tím zakroutím hlavou a on se na mě usklíbne vždycky, když mě při tom přistihne.

Jakmile servírka přijde pro prázdné talíře, objedná si kávu a David si poručí ještě zmrzlinu se šlehačkou, a tím úplně odrovná nejen tu holčinu, ale i mě. Málem se svezu ze židle na zem.

„Nevěřím tomu, a to jsem to viděl na vlastní oči,“ zavrtím hlavou a opřu se.

David se rozesměje. „Snažím se něco přibrat, ale prostě to nejde.“

„Nemáš tasemnici?“

Přikryje si rukou pusu, aby ztlumil hlasitý smích a nerušil ostatní hosty.

„Nejsi první ani poslední, kdo se mě na to ptá,“ prohlásí, když se trochu zklidní. „Ale ne, nemám. Mám prostě jen strašně rychlý spalování. Tak za tři hodiny budu mít zase hlad.“

Tentokrát se rozesměju já a zabořím na chvilku obličej do dlaní. Když se na něj znovu podívám, tváří se vážně. Opře si lokty o stůl, nakloní se blíž ke mně a s intenzivním zájmem si mě prohlíží, tentokrát si ani nevšimne, že mu servírka přinesla objednaný pohár.

Smích mě okamžitě přejde. Začnu být trochu nespůj, a to se mi nelíbí, protože já nejsem nikdy nervózní. A rozhodně nikdy v případě, kdy se na mě dívá nějaký kluk.

Je snad vážně homosexuál? Proto se máma tak bála našeho setkání? Není to žádný školák, jak jsem si původně myslel, je mu alespoň dvacet, ale to neznamená, že se něco stane. Není vůbec můj typ, a navíc bude něco jako můj brácha, takže-

„Líbíš se mi, Oliver.“

Otevřu pusu, ale nic z ní nevyjde, protože nevím, co na takové otevřené jednoduché prohlášení říct. Zaznamenám, jak k nám máma prudce otočila hlavu. Bavila se sice s Borisem o stěhování, ale bylo mi jasné, že na půl ucha poslouchá, o čem mluvíme, a kontroluje mě.

Nakloním se taky blíž k němu a konečně se mi vrátí schopnost mluvit.

„Trochu mě děsíš.“

David na mě vykulí oči a už se nemůže tvářit víc udiveně.

„Víš, že jsem na chlapy, že jo?“

„Jo. A co to s tím má -“ prudce se nadechne, a pak mě se smíchem ujistí: „Já se tě nesnažím sbalit.“

„To jsem rád,“ vydechnu s úlevou. „Zažil jsem už ledacos, ale aby se mě někdo snažil klofnout před svým tátou a mou mámou, to ještě ne.“

„Myslel jsem to profesionálně. Líbíš se mi jako fotografovi,“ osvětlí mi svoje slova a strčí si do pusy lžičku zmrzliny. „Stylem mi připomínáš Gwylima Pugha.“

Na chvíli úplně zatuhnu.

„Vlasy, vousy,“ pokračuje a pořád mi přejíždí očima po tváři. „Jen máš -“ Nakloní se ještě trochu blíž, „Oříškový oči a opravdu hodně, hodně pih.“

Uhnu pohledem a rozhlédnu se kolem.

Mám kámoše, který znám už léta letoucí a oni mě, ale nikomu jsem nikdy neřekl, že tohohle welšského modela jsem si vzal za vzor, líbil se mi jeho styl. A tenhle kluk to odhalí při prvním setkání?

Rozhodnu se bezostyšně lhát. „Vůbec nevím, kdo to je. Ta podoba musí být náhodná.“

„Nechal by ses ode mě vyfotit?“

S trhnutím otočím hlavu k němu, protože jsem z toho docela mimo. „Chceš mě fotit? Proč?“

„K maturitní práci jsem si vybral téma *Člověk a příroda*.“

Máma nás celou dobu poslouchala, a teď se konečně zase obrátila na Borise.

„Mám vymyšlený koncept a vlastně na tom už nějakou dobu dělám. Čtyři roční období a čtyři typy lidí. Na podzim jsem fotil jednoho bruneta v červeném a žlutém listí. V zimě ve sněhu pak jednu blondýnku. A teď začíná jaro. Za chvíli bude všude taková ta svěží zelená a do toho by se mi hodil zrzek.“

„Aha. A co léto?“ hraju trochu o čas.

„V létě jsem fotil jednu opálenou černovlásku na rozpáleném písku. Moc by mi to pomohlo, už začínám být zoufalý... Tak šel bys do toho?“

Slyším sám sebe, jak říkám: „Možná jo. V životě se prý má zkusit všechno.“

„Dík. Opravdu. Moc mi to pomůže.“ Nabere si zmrzlinu. „Doufám, že nebudeš brblat jako ta blondýnka.“

„Co jí vadilo?“

„Byla jí zima.“

Uchechtnu se. „To v zimě obvykle bývá, zvlášť na sněhu, ne?“

„Jo, ale vlastně se jí moc nedivím, když byla nahá...“

Spadne mi brada.

Po kolikáté už dneska?

„Já se o tom nezmínil?“ zeptá se a s úsměvem, který říká naprosto jasně, že to neřekl schválně, a olízne lžičku. „Oblečení, jakkoli neutrální, by bylo rušivým prvkem. Ale neboj se, já nefotím pornografický snímky. Při focení je objekt sice nahý, ale na fotkách jen obnažený.“

Konečně se vzpamatuju z šoku. „V tom zas takový rozdíl není.“

„V tom je obrovský rozdíl,“ zavrčí David hlavou. „Jednou ti to ukážu.“

„Nejsem si jistý-“

„Teď to nech být,“ nenechá mě z toho vycouvat. „Nech si to projít hlavou, ještě je dost času. Ukážu ti svoji práci, abys viděl výsledek, a teprve potom se rozhodneš.“

Zvedne na mě tázavě obočí v němé otázce *cotynato*? Tak souhlasím. „Fajn.“

Odmítnout můžu i později.

„Co máš vlastně o víkendech tak důležitýho, že jsi nás už dvakrát vypekl?“

Na pár vteřin útrpně zavřu oči. Mám obrovskou chuť říct mu pravdu a mámu v tom pěkně vykoupat, ale když se na něj zase podívám, jen se pousměju. „Prostě to nevyšlo.“

„A co bylo tak důležitý?“

Tenhle kluk je neskutečně zvědavěj.

„O víkendech jezdím pryč... S partou někam na chatu, na čundr nebo tak,“ upřesním to, když nijak nereaguje.

David nakrčí obočí. „Není na to zima?“

„Hlavně nebuď jak máma,“ řeknu tiše a nenápadně na ni ukážu hlavou. „Tohle s ní probírám už deset let.“

„Tak to zkus objasnit i mně,“ mrkne na mě a taky ztiší hlas. „Třeba to pochopím napoprvé.“

Zasměju se a jsem rád, že ho máma neslyšela. I když to byl jen vtípek, asi by se jí to trochu dotklo.

Vysvětlím to jednoduše: „Se správným vybavením můžeš stanovat i na sněhu.“

„To mě nikdy nenapadlo,“ řekne po chvílce přemýšlení. „Ale ta představa je... hm... zajímavá. Proč vlastně jezdíš?“

Na to je jednoduchá odpověď.

„Protože to miluju.“

Pomalů se usměje. „A co na tom máš rád?“

„Přírodu, výlety, přírodu, kámoše.“ Úsměv mu oplátím. „Jindy poznávání nových lidí, přírodu, samotu, spaní pod širákem.“ Zvednu oči ke stropu a zamyslím se, co ještě. „Říkal jsem přírodu?“

„To zní hezky,“ řekne s úsměvem a v očích se mu zablýskne.

„A teď mi schválně prozrad, čím se živíš.“

Rozesměju se, protože vím přesně, kam tím míří.

„Pracuju v kanceláři,“ odpovím, když konečně můžu promluvit.

„Jsem úředník na živnostenským úřadě.“

„Aha... Ptal jsem se, protože to, co já miluju, bude jednou mojí prací. Napadlo tě před lety, že bys dělal něco venku v přírodě? Když ji máš tak rád.“

„Samozřejmě, že mě to napadlo. V Trutnově je lesnická škola, ale ani jsem to tam nezkoušel.“

David si chvíličku přebírá mou odpověď. „Proč ne? Příroda a čerstvý vzduch, co bys –“

„A dřina,“ skočím mu do řeči. „Já se v přírodě raději toulám a odpočívám a jdu si podle sebe, kam mě nohy nesou. Za den ujdu klidně pětadvacet kilometrů, ale to asi jen proto, že v týdnu *odpočívám* v práci. Kdybych byl každý den v lese, ani nevím, jestli by mě to pak ještě bavilo.“

„Nikdy jsem na čundru nebyl, ani nespál pod širákem, vlastně ani pod stanem.“

„Tak tě třeba někdy vezmu s sebou, pokud se odvážíš,“ dobírám si ho, ale odpovědi se nedočkám, protože máma se otočí na Davida.

„Jak ti to jde ve škole? Za chvíli začnou první zkoušky, ne?“

Vidím, jak David hýbe pusou, ale moc neposlouchám, co říká.

Přerušila nás máma, protože měla pocit, že s ním flirtuju? Protože to jsem nedělal. Nebo nechce, aby se mnou byl někde sám? Vždyť jsem se jen choval přátelsky, a to přece po mě chtěla. A vůbec... takový řeči se říkají a obvykle z toho nic není. Nebo chce jen ukázat zájem?

Skryju se za šálek kávy a nenápadně pozoruju to mládě naproti sobě.

Jeho vlasy zapérují jako pružiny, kdykoli se pohne. Když o něčem přemýšlí, našpulí rty a nahně hlavu ke straně jako vrabčák. V těch útlých prstících drží lžičku a mezi řečí si úplně automaticky dává do pusy polorozteklou zmrzlinu. A občas vysune růžový jazýček a olízne -

Zavřu oči a nenápadně se zhluboka nadechnu, než se napiju.

Myslím, že je nejvyšší čas začít se zase s někým scházet.

Kapitola 2

DAVID

Sedím na širokém dřevěném parapetu a nechávám příjemně teplý vzduch z topení, aby mi skrz mřížkované průduchy zahříval nohy. Tohle místo je moje oblíbené už od prváku. Tady si čtu, přemýšlím, prohlížím fotky, chytám lelky...

„Na co myslíš?“

Když uslyším Denisův hlas, přestanu se dívat z okna a s trhnutím k němu otočím hlavu. „Co?“

„Ptal jsem se, na co myslíš?“ zopakuje můj spolubydlící.

To je otázka za milion.

„Na maturitní práci.“

Denis se vyhoupne na parapet naproti mně a dřevo povážlivě zaskřípá. „Myslel jsem, že už máš hotovo.“

„Ještě mi chybí jedna-“

„No, jasně. Nějakej zrzek, že jo?“ skočí mi do řeči. „Říkal jsem ti, že jsme studenti, když jsi s tím přišel. Nemáme peníze na modely, byt jen poloprofesionální. Většinou fotíme jeden druhýho nebo příbuzný, a ty si vymyslíš koncepci, kde jsou ty lidi nahý. Do toho ti málokdo půjde.“

„Jednoho jsem potkal... zrzka,“ dodám, když se zatváří zmateně.

„Tak to je super, ne?“

„Ještě si to musí rozmyslet,“ přiznám a povzdechnu si. „Trochu ho zaskočilo, že by nebyl oblečený.“ Denis se nadechne, ale nenechám ho promluvit. „Myslím, že nakonec bude souhlasit.“

„Tak nad čím hloubáš?“ zeptá se udiveně.

„Přemýšlím o kompozici a světle, a v jaké pozici by vypadal nejlip.“

Zavrtí hlavou. „Zbytečný. Můžeš mít rámcovou představu, ale sám víš, že konkrétní věci budeš řešit až na konkrétním místě.“

Já vím, a přesto mi to nedá spát a pořád o tom přemýšlím.

„Kde jsi ho našel?“

„Bude to můj novej...“ prsty naznačím uvozovky, „brácha.“

„To už je to tak vážný?“

„Jo. Příští víkend se stěhujeme.“

„Tak to- Počkej,“ zarazí se a zvědavě se na mě zadívá. „Ty ses s ním viděl poprvé a hned jsi mu řekl, že ho chceš fotit? Nahýho?“

„Jo,“ řeknu, a když vidím, jak mu obočí udiveně vylítlo nahoru, dodám: „V čem je problém?“

Denis se nadechne, ale pusou zase sklapne a mávne rukou.

„Kašli na to,“ zavrtí hlavou. „Chystáme se zajít na vínko, nechceš jít s náma?“

Musím se usmát. Denisovi rodiče mu vybrali opravdu padnoucí jméno. Pochází z řeckého Dionýsos, tedy bůh vína a nejen, že Denis je z Moravy a mají doma menší vinohrad, ale sám je nadšeným konzumentem kvašených hroznů.

„Dneska ne.“

„Tvoje škoda. Mimochodem, mám zítra rande s tou druhačkou. Uvolníš mi pokoj, že jo?“

„Už zase?“ znovu si povzdechnu a zavrtím hlavou. „Divím se, že tě ty holky pořád chtěj, když tě tady každá zná a ví, jak to střídáš.“

Denis jen pokrčí rameny. „Každá si myslí, že mě změní a já jim to nevymlouvám.“

Občas se divím, jak my dva spolu zvládáme bydlet už tři roky, když jsme tak rozdílný, ale ono to funguje. Sice nevím jak, ale funguje.

Seskočí na zem a ušklíbne se. „Taky bys mohl bodovat, kdybys chtěl. Drby o tobě pořád frčí a některý holky jsou opravdu zvědavý.“

„Já vím,“ řeknu ironicky. „Za ty fámy fakt dík, ale nemusel ses obtěžovat. Byl bych radši, kdybys držel jazyk za zuby.“

„Ve tvém případě to nebyla pomluva, ale fakt,“ prohlásí věčně, oblékne si bundu a zkontroluje, jestli má v kapse peněženku a mobil. „Co já bych za to dal, mít takovou pověst. Ne, že bych si stěžoval-“

„Už jdi, prosím tě,“ přeruším se smíchem tentokrát já jeho. „Mně stačí ta holka, kterou mám. Nepotřebuju si honit sebevědomí na zástupech a dělat si zářezy.“

Denis je na odchodu, ale je mi jasný, že to, co jsem řekl, nenechá bez odezvy. A mám pravdu, protože ve dveřích se otočí.

„Nedělám si zářezy, ale sbírám zkušenosti. Říkal jsem ti, že mít v našem věku jednu holku je blbost, ale ty si nedáš říct.“ Mrkne na mě a těsně předtím, než za sebou zavře, strčí znovu hlavu do pokoje.

„Stejně si myslím, že uvnitř závidíš.“

* * *

„Nečekal jsem, že to vystěhujeme tak rychle,“ řeknu, když pohledem na telefon zjistím, kolik je hodin.

Oliver stojí uprostřed pokoje s rukama v kapsách a rozhlíží se po prázdné místnosti.

„Minulý víkend jsme zabalili většinu věcí a drobností po babičce a těch několik kusů nábytku dneska nezabralo tolik času. Stihneme to odvézt do technickejch.“

Pomalů se nadechne a bloudí očima po stěnách. Vypadá myšlenkami jinde, tak mi to nedá, abych neřekl: „Jsem tady vetřelec, že?“

Ten pocit mám celý dopoledne a nezáleží-

„Ne, to nejsi. Dopřál jsem si jen chvilku nostalgie.“ Otočí se ke mně a usměje se. „Věci se mění a konkrétně v tomhle případě se fakt těším, až přemalujeme ten hrozný vzorek na stěnách.“

Zdi jsou vymalované nějakým květinovým vzorem, který se kdysi nanášel válečkem.

„Tvoje babička měla prostě svůj styl. Třeba to zase jednou bude v módě,“ poznamenám a rozesměju se, když se zatváří zděšeně.

„To neříkej ani z legrace.“

„Proč? Někdo by řekl, že je to retro.“

„To je tak za hranicí retra-“ zarazí se a potutelně se usměje. „No, koneckonců... jestli ti záleží na módních trendech, můžeš to nechat, jak to je a nějaký roky si počkat, až to bude *in*.“

Tentokrát se zhrozím já.

„Myslím, že nemusím jít s módou za každou cenu.“

„Já to myslím vážně,“ prohlásí a navzdory svým slovům má co dělat, aby se nesmál nahlas. „Před pár lety jsme měli velký štěstí, že jsme sehnali malíře ze starý školy. Udělal to tak, jak byla babička zvyklá. Dneska už je nejspíš v důchodu a válečky se válejí zapomenutý někde na půdě. Za pár let to už nikdo nebude umět.“

„Děkuju za upozornění,“ řeknu s přehnanou zdvořilostí a ironicky se ušklíbnu, „ale já budu raději zoufale nemoderní a vystačím si s nudnou modrou.“

„Ani se ti nedivím.“ Mrkne na mě a ve dveřích se otočí, a ještě jednou se rozhlédne. „Vypadá to moc hezky.“

* * *

Zatímco táta s Oliverem odjedou do technických služeb, pustím se do malování. Před lety našťestí malíř seškrábal všechny předchozí vrstvy, takže stačí opravdu jen vymalovat.

Rozprostřu na zem igelitové plachty, abych nezacákal parkety. Jsou sice starý a poškrábaný a překryjou se kobercem, ale ušetří to práci při úklidu. Připravím si barvu a pustím se do malování stropu... a hned jsem rád, že jsem tu sám. Kdyby Oliver viděl, jak zápolím s teleskopickou rukojetí válečku i s kapající barvou, určitě by se potřhal smíchy.

Ano, mám *jen* 156,5 cm a stropy v tomhle domě mají skoro tři metry, ale já to nevzdávám. Nikdy jsem nic nevzdal a nikdy jsem se nenechal limitovat svou nevýškou. To, co mi chybí na vzrůstu, nahrazuju nadšením, takže si nakonec vždycky najdu způsob, jak dokázat všechno, co chci. A v téhle chvíli je to vymalovat strop.

Zaberu se do toho natolik, že když za zády uslyším *jde ti to pěkně od ruky*, leknu se tak, že mi násada vyklouzne a párkrát poskočí po podlaze.

„Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit,“ omlouvá se Oliver, ale jakmile se k němu otočím, začne se smát přesně tak, jak jsem si to představoval.

V tu chvíli lituju, že u sebe nemám foťák. Občas se mi stane, že nevidím výjev přede mnou jako plynulý film, ale jako sled po sobě jdoucích fotografií, které by vznikly, kdybych měl příležitost zmáčknout spoušť. Říkám tomu fotografický tik.

„Co je?“ zeptám se, když se trochu uklidní. „Ještě jsi neviděl někoho pracovat?“

Přejde ke mně a kroutí přitom hlavou.

„Pracovat jo.“ Vyndá z kapsy cestovní balíček vlhčených ubrousků, jeden vytáhne, a když mi nadzvedne bradu trochu výš, začne mi čistit čelo. „Ale nikdy ne s takovým zápalem.“

Útrpně zavřu oči. Připadám si jako malej kluk, kterému maminka pucuje upatlanou pusu. Spousta lidí má tendenci se ke mně takhle chovat. Hlavně táta, který sice ví, kolik mi je, ale často na to zapomíná. Dřív jsem to nemohl vystát, ale pak jsem rezignoval. Jedinou výjimkou je babi a Denis, který jako by od začátku můj vzhled vůbec nevnímal. Vždycky tak nějak předpokládal, že co prožívá on, prožívám v té či oné době i já. První lásky, první alkohol, první sex... Nemohl se víc mylit, ale já mu za to byl vděčný.

A ted' to vypadá, že Oliver bude taky jeden z nich.

Zatnu zuby a upřeně se na něj zadívám, aby si uvědomil, co dělá.

Jeho ruka se pomalu zastaví a jen se mi dívá do očí. Stojí docela blízko. Dokonce tak blízko, že cítím jeho vůni. Nikdy jsem si u nikoho nevšiml, jak voní, pokud to nepřehnal s kolínskou, ale tohle je moc příjemný. Trochu jako zem po bouřce, trochu jako teplé letní ráno a trošičku jako pavilon šelem v ZOO.

Tohle je to, co v knížkách popisují jako pižmo?

Zavřu oči, nahnú se k němu blíž a pomalu se nadechnu nosem, abych si tu vůni zapamatoval. Nemůžu si pomoci.

Ať je to, co chce, líbí se mi to.

Oliver udělá krok vzad a podává mi vlhký kapesník.

„Zbytek už zvládneš sám,“ řekne, očima téká po místnosti, ale na mě se nedívá.

Nevím, jestli si všiml, co jsem udělal, ale pokud ano, vysvětlovat to by bylo trapný pro nás oba.

Dokázal bych to vůbec vysvětlit?

Rozhodnu se dělat jakoby nic a vezmu si nabízený ubrousek. „Dík... hmm... běžně nosíš po kapsách vlhčený ubrousky?“

Prohlíží si strop. „Jo. Nemám rád, když mám zpocený nebo ulepený ruce, zvlášť na cestách. Stačí mi sáhnout do kapsy bundy, mikiny nebo kalhot-“ na chvíličku stiskne rty k sobě, pak ukáže nahoru. „Ten strop vypadá dobře. Doděláme to.“

„Slyšel jsem odsud velkej smích,“ vpadne do dveří táta. „O co jsem přišel?“

Zvednu váleček ze země, poválím ho po mřížce ve vaničce s barvou a bez mučení přiznám: „Začal jsem bez vás a Oliver se smál, kolik barvy skončilo na mně místo na stropě.“

„Není to nijak hrozný,“ řekne táta, když si mě prohlédne, a pak se otočí k Oliverovi. „Tak se přidáme, ne? Přece se nenecháme zahanbit.“

* * *

„Oběd byl moc dobrej,“ pochválím Heleně jídlo, když mám prázdný talíř. „Děkuju.“

Usměje se na mě. „Jsem ráda, že ti chutnalo. Budu dělat kafe. Dáš si taky?“

„Já kafe moc nepiju...“

„Kapučino? Horkou čokoládu? Čaj?“ nabízí mi další možnosti.

„Tak třeba kapučino... ale až později,“ zastavím ji, když se začne zvedat a podívám se na tátu. „Nejdřív položíme koberec, že jo?“

„Dáme si chvílku odpočinku po obědě,“ řekne a snaží se mě obměkčit úsměvem.

Povzdechnu si.

Znám svého tátu, takže je mi jasný, že jakmile se s plným žaludkem posadí k odpolední siestě, už se k tomu nedostaneme. Naštěstí není jediný, kdo mi může pomoci.

Otočím se k Oliverovi.

„Pomůžeš mi položit koberec?“

Usměje se, ale než stihne reagovat, ozve se zase táta.

„Nech Olivera odpočinout. Vždyť jen vypijeme kafe a-“

Odfrknu si. „Známe svoje lidi. Rozsedíš se a dostaneme se k tomu za pár hodin, jestli vůbec.“ Znovu se otočím k Oliverovi.

„Jdem na to,“ řekne, aniž bych se musel znovu ptát. „Za chvílku to máme hotový.“

V pokoji je otevřené okno, a protože venku fouká ne úplně studený vítr, malba přes oběd perfektně uschnula. Rozbalíme s Oliverem koberec, srovnáme ho do jednoho rohu, a zatímco dávám pozor, aby se neposouval, Oliver ořezává přebytečný materiál. Když mu zbývá poslední kousek, natáhnu se na záda a dívám se na něj.

„Tak hotovo,“ řekne a otočí se ke mně. „Hned ho zkoušíš? To je rychlost.“

Protáhnu se, pak se usměju a poplácám místo vedle sebe. „Rovnám si záda. Měl bys taky.“

Na chvíli se zarazí, ale pak jen pokrčí rameny a natáhne se vedle mě.

Otočím k němu hlavu. „Děkuju za pomoc. Nejspíš jsi měl v plánu víkend někde v přírodě.“

„Vlastně ani ne. Mám večer rande, takže bych stejně nikam nejel.“

Na chvíli zapomenu dýchat a žaludek se mi navzdory obědu stáhne na velikost třešně.

„Aha. No...“ nadechnu se, a pak se slabě usměju. „Tak to už si nemusím dělat výčitky, že jsi kvůli nám změnil plány.“

Oliver se několikrát protáhne, a pak zůstane uvolněně ležet. „Měl jsi pravdu, tohle pomohlo. Ale budeme muset vstát a dát si kafe a zákusek.“

Zvednu se do sedu, jakmile uslyším to slovo a široce se usměju. „Bude i zákusek? To jsi měl říct hned.“

„Moc se netěš,“ snaží se Oliver krotit moje nadšení. „Dneska máma pekla.“

Nakloním hlavu na stranu. „A to je problém, protože...?“

„Protože všechno odhaduje od oka, takže nikdy nevíš, co vznikne. Jednou je buchta nadýchaná a rozplývá se na jazyku, a jindy je suchá jako vítr ze Sahary.“

Zasměju se. „Dezertní překvapení! To je ještě lepší, ne?“

„Když myslíš,“ nesdílí moji radost.

„Helena si prostě dělá věci po svém.“

„Ne vždycky je to to nejlepší,“ povzdechne si. „Jen počkej, až s ní budeš chvíli žít.“

Píchne mě pod žebry. Vždycky mě píchne pod žebry, když slyším, jak si někdo stěžuje na rodiče kvůli malichernostem.

Podívám se mu do očí. „Buď rád, že ji máš.“

„To jako vážně?“ zeptá se nevěřicně, zvedne se na lokty a já jsem zmatený, protože se zároveň usmívá. „Vtipkujeme a ty na mě vytáhneš mrtvou mámu. To je fér hra?“

Zůstanu jako opářený, vyvalím oči a zírám s otevřenou pusou. A potom se rozesměju.

Většinou se lidi zastydí nebo trapně ztichnou, ale ještě nikdo mě nikdy neobvinil, že nehraju fér... když se nad tím tak zamýšlím, možná má pravdu.

„Samozřejmě, že jsem rád,“ řekne tentokrát vážně. „Je zdravá a teď díky tvému tátovi i šťastná, ale soužití s ní mi někdy leze na mozek. Třeba jsem odjel na víkend a ona vymalovala obývací na růžovo. Prý to byla nehoda, chtěla světle fialovou a nevyšlo to, ale moc tomu nevěřím. Nebo jsem se vrátil z dovolené a náš dům měl novou fasádu, jasně zelenou. Máma tu barvu miluje. Dvakrát jsem se ujišťoval, že jsem ve správné ulici, ale nakonec jsem musel uznat, že ten barák, co svítí na dvě stě metrů, je opravdu náš. Nebo měla období, kdy se rozhodla, že bude veganka. Nejen vegetariánka, ale rovnou veganka. Tofu a zelenina. Vydržela to měsíc, ale ten měsíc jsem před ní musel schovávat svoje jídlo. Takže chvilku počkej, určitě ji zase něco originálního napadne.“

Už dlouho jsem se tak nezasmál, takže si to vychutnávám a z koutků očí si utírám slzy.

Oliver se na mě dívá a pomalu zvažní. Nadechne se, jako by chtěl něco říct, ale pak sevře rty a uhne očima. Vzápětí se jeho pohled zase stočí ke mně. Na nose a tvářích má světlé pihy. Nakloním hlavu mírně na stranu, přejíždím pohledem po jeho obličeji a mám uvnitř zvláštní pocit.

Jak blízko bych musel být, abych je dokázal spočítat? A voní pořád stejně jako předtím?

„Proč ses nikdy neodstěhoval?“ zeptám se, abych přerušil svoje vlastní myšlenky.

Posadí se a povzdechne si.

„Ani nevíš, kolikrát jsem o tom uvažoval. Ale když už jsem si to mohl dovolit, bylo potřeba pomáhat s babičkou. A na druhou stranu, tady je dost místa, tak mi přijde zbytečný platit někde nájem. Ale nemysli si, že jsem mamánek,“ prohlásí důrazně, „a zůstávám, protože tu mám full

service. Pomáhám. Většinou nakupuju já podle máminýho seznamu, občas uvařím... taky uklízím, a nejen svůj pokoj.“

„Meješ taky okna?“ zeptám se s lehkým nádechem ironie, protože to je práce, kterou nesnáším a táta mě do toho naštěstí nenutí. Ale Oliver mě překvapí.

„To ses zrovna trefil. V tomhle domě meju okna zásadně jen já.“

„Tak to jsi mě dostal.“

Oliver se se smíchem postaví na nohy a ukáže hlavou do chodby. „Jdem se podívat na to mámino překvapení, ne?“

Vyskočím a následuju ho do obývacího pokoje, kde je na pohovce spokojeně usazený táta a v ruce drží hrnek kávy. Zajdu do kuchyně, ale než stihnu něco říct, Helena mě vyžene se slovy *jdi si sednout, já ti to přinesu*. Posadím se do křesla, a jakmile přede mě položí šálek, konečně se natáhnou pro dílek bábovky a s chutí se do ní zakousnu... a hned nato musím dát Oliverovi za pravdu. Pouštní bábovka.

Podívám se na něj a vidím, jak se schovává za svoje kafe a potutelně se usmívá. Jenže na mě si nepřijde. S pomocí kapučína spořádám asi šest kousků, a pak se opřu v křesle.

„Najedl ses do sytosti?“ zeptá se Oliver, když si spokojeně odfouknu. „Kdyby ne, ještě tady něco zbylo.“

Místo odpovědi mu jen ukážu zvednutý palec a otočím se k Heleně. „Děkuju, bylo to dobrý.“

Helena se potěšeně usměje.

„My dva budeme skvěle vycházet. Najíš se, poděkuješ a nebrbláš jako někdo.“ Upře na Olivera významný pohled.

Ten jen pokrčí rameny a otočí se na máho tátu, který ho osloví.

„Olivere, ty prý jezdíš s kamarády na víkendy pryč?“

„Jo. Kořeny člověka. Je to taková skupinka lidí, co mají rádi turistiku, a tak jednou za měsíc vyrazí na společný víkend, někdy i častěji.“

„A na Velikonoce taky někam jedete?“

„Na Šumavu. Od čtvrtek do pondělí.“

„A co tam máte v plánu?“

„Výlety... hm, hrad Kašperk a Povydrí a ještě něco, už si nevzpomínám.“

„A kolik platíš za noc?“

„Obvykle se vejde do třech stovek.“

Oliver sice sedí pohodlně rozvalený v křesle, ale vypadá, jako by si nebyl jistý, proč se ho ptá.

Přeskakuju pohledem z jednoho na druhého podle toho, kdo mluví, a nechápu, proč na něm táta tak vyzvídá, dokud mě neuzemní jeho další věta.

„A vzal bys s sebou Davida?“

„Cože?!“ vyhrknu nevěřicně a cítím, jak rudnu.

Takhle mě ztrapnit. Ještě si Oliver bude myslet, že jsem o to tátu požádal...

Podívám se na něj a vidím, že se snaží nějak pochopit celou situaci.

„Jde o to,“ pokračuje táta jako bych nic neřekl, „že jsme se s Helou domluvili, že bychom na ten prodloužený víkend jeli do Vídně a nechci tu Davida nechávat samotného.“

„To nemyslíš vážně! Uvědomuješ si, že je mi dvacet a ne dvanáct?“ zeptám se zvýšeným hlasem a tím konečně přitáhnu tátovu pozornost.

„Já vím, ale byl bych klidnější, kdybys jel s Oliverem.“ Otočí se k němu. „Mohl bys zjistit, jestli-“

Tak to už stačilo!

„A to jako proč?!“ Vyskočím z křesla. „Nezvládnou snad pár dní o samotě?!“

„Samozřejmě, že zvládneš,“ řekne tak klidně, až mám pocit, že vyskočím z kůže, „ale byl bych klidnější-“

„To nemá smysl! Jako vždycky mě neposloucháš!“

Odejdu, a kdybych mohl, s chutí bych za sebou prásknul dveřmi, ale ještě tu nejsem doma. V předsíni se obuju, popadnu bundu a vyjdu ven. Nejsem malý děcko, nehodlám nikam utíkat a trucovat, ale potřebuju na vzduch.

Několikrát se zhluboka nadechnu, ale moc to nepomáhá, protože uvnitř zuřím a nevím, jak to ze sebe dostat. Přejdu do zahrady, rozčileně chodím křížem krážem a mluvím si pro sebe. A nadávám. Když za sebou po nějaké době uslyším kroky, neotočím se, jen vyslovím nahlas jednu z vět, které se mi honí hlavou.

„Už nejsem dítě!“

„Občas je těžký si to pamatovat.“

Jak rozdílný účinek může mít něčí hlas. Když se mě snaží uchlácholit táta, jeho tón mi přijde přezíravý a blahosklonný, ale Oliverův hluboký bas mě opravdu uklidňuje.

Otočím se k němu, a dokonce se usměju.

Na něj nemám důvod křičet.

Přistoupí blíž. „Jedno místo tam ještě bylo, tak jsem tě přihlásil.“

Takže omyl, teď mám důvod křičet i na něj.

„Ty taky?! Zajímá vůbec někoho, co chceš já?!“

Oliver se zastaví a užasle na mě zírá.

„Na to, jak se mnou táta jedná, jsem si už zvykl, pořád mě vidí jako malý dítě, ale myslel jsem, že budeš jinej! Já vím, jak vypadám, ale jsem dospělej, zodpovědněj a umím se o sebe postarat!“

„Já vím.“

„Vážně? Tak proč ses mě nezeptal, jestli vůbec chceš jet?!“

„Já-“

„A když už jsi to neudělal, to jsi nemohl říct, že už jsou všechny místa obsazený?!“

Poodejdu pár metrů od něj, sednu si na bobek a prudce si zajedu rukama do vlasů. Snažím se uklidnit, ale pořád toho mám v sobě moc. A nejhorší je, že i když mám vztek, zároveň mám chuť se rozbrečet, protože mi veškerá snaha o změnu přijde marná.

„Omlouvám se, měl jsem se zeptat,“ ozve se vedle mě. „V tu chvíli mi přišlo lepší, když pojedáš s námi a nikdo tě nebude hlídat, než když tady zůstaneš a Boris ti bude každý dvě hodiny volat, jestli jsi v pořádku.“

Ušklíbnu se.

Tátu odhadl docela přesně.

Zase si stoupnu, ale nepodívám se na něj.

„Ty lidi, se kterýma jezdím, jsou fajn. Bude to-“

„O to přece nejde,“ řeknu unaveně a otočím se k němu.

„Já vím.“

Zhluboka se nadechnu a znovu si projedu rukama vlasy, tentokrát už klidněji. „Tak jak to bude?“

„Ještě bude čas se domluvit přesně, ale vyjíždíme ve čtvrtek po práci. Nevím, do kolika máš školu, a jestli se předtím budeš vracet sem do Dvora.“

Asi by to bylo lepší, abych si sbalil a nakoupil.

„Ale klidně tě můžeme s Radkem vyzvednout v Hradci, je to při cestě.“

Zarazím se. „S Radkem?“

„To je ten kluk, co se s ním teď vídám. Jede se mnou.“

„Aha.“ Držím si na tváři, pokud možno neutrální výraz, dokonce se lehce usměju. „Dobře. Ještě se domluvíme.“

„Fajn... tak za chvíli přijď“, řekne a vrátí se dovnitř.

Jen co zajde za roh, úsměv mi sklouzne z tváře a začnu přecházet po trávníku.

Radek? Nemám nejmenší chuť se koukat, jak Oliver cukruje s nějakým chlapem jménem Radek. Proč ho vůbec bere s sebou? Jak dlouho jsou vlastně spolu, že už jedou na společný víkend? Zatím se o něm nezmiňoval... A proč-

Zastavím se, když si uvědomím, co mi letí hlavou.

Já se zakoukal!

Začnu zase chodit sem a tam.

Kdy se to stalo? Minulý víkend jsme pomáhali při vyklizení věci po jeho babičce a ano, v uplynulých dvou týdnech jsem na něj dost myslel, ale přičítal jsem to tomu, že ho chci fotit do svého projektu. Tak jak k tomu došlo? A dá se vůbec určit přesný okamžik, kdy se člověk zamiluje? Nebo proč se zamiluje? Je to spousta maličností, drobností... jeho úsměv, jeho pohledy, jeho pihy, jeho vousy, jeho údiv nad tím, co dokážu sníst, jeho starost o mámu... dobře se mi s ním povídá, umí mě rozesmát, a jak se před chvilkou ukázalo, i uklidnit. A to je vážně těžký, když se naštvu... Dneska jsem k němu dokonce přivoněl... A představa, že jde s někým na rande, se mi vůbec nelíbí.

Zavřu oči, nastavím obličej slunečním paprskům, které si v ten moment na chvíli našly cestu mezi mraky, a několikrát se pomalu nadechnu.

Asi si říkáte, že jsou tu jiné věci, který bych měl v téhle situaci řešit, ale ne, nejsou. Je mi jedno, že je to chlap. Dokonce je mi jedno i to, že je můj „brácha“. A proč? Protože po předchozí zkušenosti s tím nehodlám nic dělat. Leda čekat, až mě to pustí.

* * *

Další víkend se nastěhujeme. Táta najmul firmu, a tak nás do nového domova přesouvají profesionálové. Já se starám jen o ty křehčí věci, které souvisí s focením. Navečer už mám většinu věcí vybalených, a když v koupelně ukládám chemikálie, ozve se za mnou: „Co to všechno je?“

Pusa se mi roztáhne od ucha k uchu, jako ostatně pokaždé, když slyším Oliverův hlas. Vlastně stačí na něj jen pomyslet a už se usmívám.

Dřepím před skříňkou pod umyvadlem, takže k němu zvednu obličej.

„To je všechno, co potřebuju k vyvolávání fotek. Bude tu temná komora... ne nastálo, jen v případě potřeby,“ dodám, když se zamračí.

Mluvil jsem o tom s Helenou a ona mi to povolila, ale Oliverovi to očividně neřekla.

„Budeš tu vyvolávat fotky? To se dneska ještě učí?“ Obočí mu vyletí nahoru. „Myslel jsem, že všichni už jedou digitálně. Kolorování, retušování a tak. Jak jsi o tom mluvil.“

Pousměju se. „Byl to dobrovolný předmět, ale pro mě to byla jasná volba. Moc se mi tenhle staromódní způsob líbí.“

„Tak to jo.“ Usměje se zpátky. „Jak to bude ve čtvrtek? Do kolika máš školu?“

„Do půl čtvrtý, odpoledne mám tělocvik, ale ten můžu když tak vynechat,“ řeknu a pokračuju v rovnání lahví s fotografickými chemikáliemi.

Oliver se ušklíbne. „Chodíš často za školu?“

„Ale já bych nešel za školu, táta by mi to omluvil.“

„Jen tak?“

„Jo,“ prohlásím s naprostou jistotou. „To on mě do toho výletu uvrtil, aniž bych chtěl, tak by se musel přizpůsobit.“

Oliver se ušklíbne. „To má logiku.“

„Moje argumenty mají vždycky logiku, je pak těžší se se mnou hádat. Funguje to u každého kromě mého táty.“ Zavřu dvířka, postavím se a přejeďu pohledem po místnosti. „Tady mám hotovo.“ Obrátím se k němu. „Ohledně čtvrtka... Na to, abych se sem vracel, nemám čas, takže se nechám nabrat v Hradci.“

„Fajn.“

„V kolik mám být připravený?“

„Končím ve dvě, vyzvednu Radka v Jaroměři...“ Na chvílku se zamyslí. „Tak ve čtyři?“

„Dobře, budu s tím počítat.“

Chci se protáhnout kolem něj na chodbu, když se zeptá: „Kde tě mám vyzvednout?“

Zastavím se spolu s ním mezi dveřmi a koukám na jeho hrudník v tričku ze vzdálenosti asi třiceti centimetrů. Ihned toho využiju a pomalu nasaju vzduch nosem.

Dnes voní kolínskou. Něco kořeněného a dřevitého smíchaného s jeho osobitou vůní. Trochu se mi z toho točí hlava a nejraději bych ho obejmul a zabořil nos do-

„Davide?“

Beze slov k němu zvednu oči a jen se na něj dívám. Na moment ztuhne a hned vzápětí ustoupí do chodby.

„Tak kde tě mám vyzvednout?“

„Jo, jasně...“ Snažím se vzpamatovat. „Hm... asi před školou. Pošlu ti adresu.“

„Fajn.“

„Dobře.“ Nadechnu se, abych dokázal vyslovit další větu. „Užij si večer.“

„Dík.“

Otočím se, dojdou ke svému pokoji, a jakmile za sebou zavřou dveře, opřu se o ně.

Sakra... co jsem komu udělal? Táta mi to pěkně zavařil.

Navzdory všemu jsem se nevzdal naděje, že si jednou někoho najdu. Sice to bude trochu obtížnější, ale беру to jako výzvu. Jen jsem s tím chtěl počkat, až budu mít po škole a zařídím si vlastní život, až budu mít nějakou svou jistotu jako práci a bydlení... A pak se vrhnu do hledání jehly v kupce sena.

Přijde mi, že ženy na mém místě to mají „lehčí“- feministky mě teď ukamenují - ale já... Je rozdíl, když nechcete, ale můžete, nebo když prostě nemůžete. Ale to neznamená, že se do té doby nezamiluju, a že mě nebolí, když toho druhého vidím s někým jiným. Nejlepší je se tomu člověku vyhýbat, vídat ho co nejméně, a přesto od čtvrtka strávím pět dní s Oliverem a tím jeho Radkem. Díky tati...

Povzdechnu si.

Zvládl jsem to předtím, zvládnou to i teď. Jen musím nějak přežít ten výlet, nic jiného mi stejně nezbyvá, a pak... v týdnu jsem na intru a Oliver je o víkendech pryč. Bude to lehký.

* * *

V neděli se ukáže, že tentokrát to tak snadné nebude.

Připravím si v koupelně temnou komoru, protože se musím nějak zaměstnat a vyvolávání fotek mě vždycky natolik pohltí, že nemyslím na nic jiného. To je přesně to, co teď potřebuju. Oliver se totiž ještě nevrátil a poslední, na co chci myslet, je, co asi dělá a s kým.

Na pračku postavím zvětšovák, instaluju barevné světlo a zvenku na dveře přilepím varovnou ceduli. Pak obě umyvadla přikryju dřevěnou deskou, ohřeju chemikálie na správnou teplotu a celé odpoledne se věnuju práci.

Miluju klasické vyvolávání fotek, přijde mi, že na to, aby mi fotka vyšla, se musím mnohem víc snažit. Vím, že počítač dává více možností, ale tahle technika mě vždycky fascinovala... a navíc jsme takhle vyvolávali obrázky s mámou, to ona mě to naučila.

Vyruší mě až budík na telefonu, který jsem si nastavil, abych před odjezdem stihnul dát zase všechno do pořádku.

Sbalím si oblečení nejen do školy, ale i na víkend, a jako vždycky oba fotoaparáty a notebook. A zjistím, že jsem desky s negativy zapomněl v koupelně. Jdu pro ně, ale zarazím se přede dveřmi. Zevnitř slyším puštěnou sprchu. Musí to být Oliver, protože táta s Helenou sedí v obýváku. Podívám se na mobil.

Sakra. Nemám čas čekat, až se vysprchuje, nebo mi ujede vlak. A ty negativy fakt potřebuju.

Zvednu ruku, chvilku váhám, ale pak zatřukám. Poslouchám, ale nic se nezměnilo, tak zaklepu znovu, tentokrát hlasitěji. Slyším odsunutí skleněné zástěny, a potom Oliverův tlumený hlas.

„No?“

Pootevřu dveře tak na dvacet centimetrů, aby mě bylo líp slyšet.

„Nechal jsem si tam desky, potřebuju je do školy a za chvilku odjíždím.“

„Tak pojď dál,“ řekne a zvuk proudící vody se trochu zmírní, když za sebou zatáhne zástěnu.

Vejdu, zvednu z pračky pořadač s negativy, a jak se obracím k odchodu, oči mi na vteřinku spočinou na siluetě ve sprše. Udělám krok ke dveřím, a pak se zarazím, protože se se mnou něco děje. Srdce mi najednou tluč jako zvon o půlnoci a nedostává se mi dechu.

Co to je?!

Otočím hlavu zpátky a jako uhranutý se přes skleněné dveře poseté kapkami vody dívám na Olivera, jak si vymývá z vlasů šampón. Oči má zavřené a voda mu stéká po obličeji, a potom dál dolů po těle-

Jiskřivý výboj mi vyšlehne z klína do břicha a život se mi převrátí vzhůru nohama, když mi docvakne, o co jde.

Panebože, tohle je sexuální vzrušení! Je to vůbec možný? Byl jsem si jistý, že tohle se mě netýká, a teď... to chvějivé šimrání kolem žaludku, které - co má vlastně žaludek společnýho se sexem? - ta motýlí křídla pod kůží, mrazení, které prochází celým tělem, zrychlený dech i bouchání srdce v uších...

Přejíždím očima po Oliverově těle a nevím, na co se zaměřit dřív. Oči mi přeskakují z místa na místo, jak se snažím všechno obsáhnout. Jako bych mužské tělo viděl poprvé v životě. Vnímám protáhlé i oblé linie, které mě fascinují a chci si je vrýt do paměti a zároveň se snažím vidět celek...

Jsem doslova zahlcený všemi těmi pocity, o kterých jsem doteď jenom četl, ale nikdy je nechápal. A uvnitř mě se něco mění. Hlavou mi blikne spot, kdy ve zrychleném záběru ze suché popraskané půdy vyrůstá zelený klíček, který se rychle rozvíjí v rostlinu-

Ale to není správná představa! Nikdy jsem neměl pocit, že můj život je vyprahlá poušť... tedy chvílku ano, ale to bylo tlakem společenských norem a očekávání, ale od chvíle, kdy jsem přijal sám sebe, je můj život stejně zelená zahrada, jako kterýkoli jiná. Jak to ale vypadá, teď v té zahradě vyrostla nová květina... a já chci moc zjistit, jak voní.

A najednou mi dojde jedna věc.

Oliverovi se líbí muži! Možná bych se mu mohl líbit i já a-

Málem vyskočím z kůže, když se Oliver znenadání natáhne a odsune zástěnu.

„Co se-“ začne, ale zarazí se, jakmile zvednu pohled k jeho obličeji. Úsměv mu zmizí z tváře a pohled ztvdne.

„Našel jsi, co jsi hledal?“

Z jeho hlasu mě zamrazí. Dívám se na něj a nedokážu přemluvit tělo k nějakému pohybu, jako by mi nohy vrostly do podlahy. Zmůžu se jen na to, že přikývnu.

Na vteřinu pevně sevře rty, a potom ledově řekne: „Tohle se nikdy nestane, jasný? Kromě toho ostatního, *bráško*, nejsi můj typ. Mám rád velký namakaný chlapy, tak mě přestaň očumovat a vypadni.“

Po jeho slovech vyletím z koupelny jako by mi za patami hořelo. A ono vlastně hoří, ale nejen mně za patami. Mám pocit, že mi kůže hoří zevnitř, jen už to není jen vzrušením. Přidalo se i zahanbení, zlost, ale hlavně obrovské zklamání.

Byl jsem u vytržení z toho, co se mi děje a už jsem si představoval, že možná my dva... Jeho slova mě hodně rychle a hodně tvrdě vrátila na zem. Je to docela paradox. Konečně zjistím, jaké to je po někom toužit, a vzápětí se mi dostane odmítnutí, takže veškerá euforie, která mě naplnila tak, že jsem se vznášel jako balónek s heliem, zmizela. Oliverova slova byla špendlíkem, který ten balónek s velkou ránou během vteřiny prasknul.

Ale jak je to vůbec možný?

V pokoji hodím album do tašky, a pak se nechám od táty odvézt na nádraží. Ve vlaku zapnu notebook a pročítám postupně články, odborné studie i statistiky, které jsem za posledních pár let nashromáždil. Odpověď najdu asi v půlce všech těch materiálů, v textu zkopírovaném z Wikipedie. Jedno souvětí na konci pětistránkového textu.

Několikrát si ta slova přečtu, abych se ujistil, že jsem někde neudělal chybu. Potom zaklapnu laptop, opřu si hlavu o sklo a dívám se na ubíhající krajinu za oknem.

Tak jo, to to vysvětluje, ale zároveň to ukazuje, že tentokrát to nebude vůbec snadný...

Kapitola 3

OLIVER

„Za 50 metrů dorazíte k cíli,“ oznámí navigace, takže zpomalím a snažím se najít Davida přes déšť, který zalévá přední sklo.

Doufám, že se někam schoval.

„Dorazili jste do cíle. Váš cíl je vlevo.“

Zajedu k obrubníku, přestože je tu zákaz zastavení, rozsvítím výstražná světla a rozhlédnu se. Už se natahuju pro telefon, když se Radek zeptá: „Není to on?“

Podívám se, kam ukazuje, a uvidím známou malou postavu, jak jde k našemu autu. Na zádech má batoh, v jedné ruce velkou tašku a v druhé igelitku ze supermarketu.

„Neřekl jsi mi, že na tomhle výletě budeme dělat chůvy,“ ozve se výsměšně z vedlejšího sedadla, ale nereaguju na to. Místo toho si odepnu pás, vystoupím a během pár vteřin jsem u Davida.

„Ahoj. Promiň to zpoždění,“ omluvím se hned na úvod a chci mu vzít z ruky sportovní tašku, ale ucukne.

„Já to zvládnu!“ odsekne rozzlobeně a ani se na mě nepodívá.

Nevím, jestli je naštvaný, protože chce dokázat, že všechno zvládne sám, nebo kvůli našemu zpoždění nebo kvůli tomu nedělnímu-

„Fajn,“ přeruším vlastní myšlenky a zvednu ruce na znamení míru. Přejdu k zadní části auta, a vzhledem k tomu, že je to SUV, jakmile

otevřu kufr, dveře vytvoří stříšku, pod kterou se můžeme schovat. David postaví do kufru igelitku s jídlem, a když mu tentokrát zkusím vzít tašku z druhé ruky, nechá mě.

„Počkej,“ zarazí mě nevrle, jakmile ji chci zašoupnout hlouběji do úložného prostoru. Rozepne zip, zkontroluje věci a oddechne si. „Díkybohu, všechno je suchý.“

Vytáhne si nějaké oblečení a ručník, hodí to přes opěradlo na zadní sedačku, a teprve když se narovná, všimnu si, že má uvnitř i pouzdro s fotoaparátem.

„Nedělají se tyhle věci voděodolné?“ zeptám se a ukážu na fotografickou brašnu.

Sice se ke mně otočí, ale kouká se mi někam na hrudník.

„Jo, ale nikdy nevíš,“ odpoví tentokrát už klidným hlasem a konečně se mi trochu nervózně podívá do obličeje.

Je to nezvyk, vidět ho s mokkými vlasy. To výrazné, co na něm zaujme jako první, je pryč, mokré kudrlinky mu rámuji obličej, a o to víc vynikne jeho tvář. A oči. Chvilí se zdají modré, chvíli zelené... Vždycky jsem si představoval, že takovou barvu má Karibské moře...

„Tak pojedeme?“ uslyším zepředu Radka. „Máme před sebou dlouhou cestu. A navíc tu začíná být zima.“

Místo odpovědi se nahnú do kufru a David si jde sednout. Ujistím se, že se jeho taška s jídlem při cestě nepřevrátí a zabouchnu kufr. Když se posadím za volant, nerozjedu se, protože mě čeká ještě jedna věc. Obrátím se v sedadle bokem a vykašlu se na nějaká pravidla slušného chování. Podívám se na Radka a ukážu na zadní sedadlo.

„David.“

Otočím se k Davidovi, který si suší vlasy, a ukážu vedle sebe.

„Radek.“

Ozve se oboustranné čau a tím to končí. Žádné formality, žádné společenské fráze jako *těší mě* nebo *rád tě poznávám*. Dokonce ani podání ruky.

Ti dva si opravdu padli do oka, co?

Zapnu si pás a zařadím se do provozu. Oči mi několikrát zaletí ke zpětnému zrcátku, ale po chvíli natáhnu ruku a upravím ho tak, abych v něm viděl jen silnici za námi a ne Davida, který se usadil na straně spolujezdce. Ne Davida, jak si svléká mokré tričko, ne Davida, jak si utírá ramena a obléká suchou mikinu... jen silnici.

Přestože jsem radši, když je v autě ticho a můžu se plně soustředit na řízení, současná atmosféra je nějak divně tíživá a plná napětí, takže se po chvíli zeptám: „Ulil ses nakonec z tělocviku?“

„Ne,“ ozve se zezadu. „Nakoupil jsem si už včera, tak to nemělo smysl.“

Vzpomenu si na jeho apetit. „A nakoupil sis toho dost?“

„Je dojemný, jak se staráš...“

Slyším dotčenou výčitku?

Navzdory vlastním pravidlům chování v autě se na chvílku ohlédnou dozadu a uklidním se, když se na mě zazubí.

„Hlad mít nebudu.“

Asi jsem trochu paranoidní. V neděli jsme si jasně vysvětlili, co bude a nebude, tak nemá důvod být našťvaný.

Dobře, byl jsem trochu hrubej, uznávám, ale účel to splnilo, ne?

„A co jste dělali v tělocviku?“ zeptám se, abych zase přerušil myšlenky ve své hlavě. „Máte učitele pohodáře nebo nějakýho fanatika do sportu?“

„Tak napůl. Hráli jsme basketbal.“

Usměju se při představě té malé postavičky pod basketbalovým košem, když se vedle mě ozve špatně skrývané uchechtnutí. „Ty jsi hrál basket, jo? A jak ti to šlo?“

„Dobře, střelil jsem dva koše.“

Radek se už docela nepokrytě směje, ale není to příjemný smích, spíš výsměch, což potvrdí svou další větou. „Dva z kolika? Z dvaceti? To tě pak nosili na ramenou ne?“

David počká, a až když se Radek trochu uklidní, zeptá se: „Máš nějaký problém?“

Radek se částečně natočí dozadu, ale ne natolik aby na něj viděl.

„V pohodě, já to nijak zle nemyslel.“

Zatnu čelist nad jeho blahosklonným tónem.

„Jen ta představa, že někdo jako ty hraje basketbal...“ Zase se zasměje. „Promiň, ale nemáš zrovna postavu klasického hráče.“

„Klasického možná ne, ale tys nikdy neslyšel o Muggsy Boguesovi?“

„O kom?“ zeptá se Radek zmateně.

„Muggsy Bogues má 160 cm a je historicky nejmenší člověk, který kdy hrál v NBA. Vydržel tam čtrnáct let a legendární je jeho zablokování střely od nějakýho týpka, co měl přes dva metry.“

Radek nevěřicně vrtí hlavou. „To je blbost.“

„Tak si to vygoogli, jestli mi nevěříš. Byl to ten nejmenší hráč ve Space Jamu.“

„Jo, jasně! Na toho si pamatuju. Nevěděl jsem, že tam hráli skutečný sportovci. Tedy kromě Jordana. O basketbal se nezajímám.“

„Ne?“ zeptá se David nevinně.

Ajajaj... po takovémhle tónu nikdy nepřijde nic hezkého.

David hned vzápětí potvrdí správnost mé domněnky, když sladce prohlásí: „Tak příště nemluv o věcech, o kterých nic nevíš.“

Bleskově kouknu na sedadlo vedle mě, a i ta vteřinka stačí k tomu, abych viděl, jak Radek našťavaně tiskne rty k sobě. Vzápětí se ozve: „Ty koukáš na kreslený pohádky?“

Ted' stisknu rty já, protože tenhle pokus mi přijde trochu... nerad to přiznávám, ale nemám jiný slovo... ubohý.

Ale David mě úplně převez, když nadšeně prohlásí: „Jasně, Loony Tunes jsou klasika.“

„Nedivím se. Děti přece koukají na dětský pořady.“

S mírným napětím čekám, co na to David.

„Někdo kdysi řekl *Uchovejme si, co je v nás dětského, protože v tom je pravda*. Ale je rozdíl mezi dětským a dětinským.“ Nakloní se dopředu, blíž k sedačce před sebou. „Tak na to pamatuj.“

Mrknu vedle sebe. Radek se dívá z bočního okénka a ramena má zlostně napjatá. Mrknu se dozadu. David si právě dává sluchátka do uší a tváří se neutrálně. Sevřu pevněji volant, soustředím se na silnici před sebou a v duchu si povzdechnu.

Tohle bude dlouhá cesta.

* * *

Na jedné benzínce za Prahou si uděláme zastávku. Zajdu na pány, a pak si u pultu objednáám kafe. Postavím se ke stolečku u výlohy a foukám do kelímku, abych se mohl napít, když se vedle mě objeví David. Musím se usmát, jakmile uvidím jeho nákup. Dva hot dogy,